

EL BOMBÓ DE XOCOLATA

Ens trobem amb una noia jove, la Maria, amb ulls blaus i molt maca, però sempre està trista. Viu sola, no té família. De petita es va quedar sense pares, havien mort en un accident i va viure en una residència per infants orfes.

Ara treballa en un supermercat on li han ofert una feina temporal i a hores. Cada dia fa el mateix: de casa al treball i del treball a casa.

A la mateixa escala, al pis del costat, hi viu un noi de vuit anys, en Marc, ben plantat, espavilat i simpàtic. Quan ella torna del treball, acostuma a trobar-la a l'ascensor. Per a ell és l'hora de tornar de les activitats extraescolars: catequesi, futbol, anglès..., segons el dia.

A l'ascensor se saluden i parlen una mica. La Maria es feliç per uns instants, perquè en Marc li demostra que està content de trobar-la.

Un dia, la vigília en que el Marc celebraria el seu aniversari, feia nou anys. Li va semblar que la Maria estava més trista que altre dies. El noi es va quedar preocupat, després d'acomiar-se d'ella com cada dia. Va entrar al seu pis i mentre la mare li donava el berenar, ell anava pensant en la Maria. Precisament avui venia de la catequesi i la catequista els havia insistit molt en que hem d'estimar a tothom, com ho va fer -i fa- Jesús, ja que això és el que Ell vol que fem.

Entre mossegada i mossegada, en Marc es preguntava: "Què puc fer jo per animar una mica a la Maria?...". "Com ho puc fer per dir-li que Jesús l'estima i jo també l'estimo?...". Pensant, pensant, va tenir una idea... El que a ell el feia feliç, quan estava trist, era un petó de la mare, que li digués que l'estima i li donés un d'aquells bombons de xocolata, que ella guarda per moments especials.

Li portaria, doncs, a la Maria un bombó de xocolata, dels que la mare havia comprat per a la celebració amb els amics, l'endemà, que era el seu aniversari. Li donaria un petó i li diria que l'estimava.

A la mare li va semblar bé el que volia fer i en Marc va agafar un bombó embolicat amb un paper vermellós molt brillant. Va trucar a la porta de la Maria i a l'obrir ella se li va penjar al coll, li va donar un petó i tot seguit li va dir: "Demà és el meu aniversari, faig nou anys i et dono aquest bombó perquè t'estimo".

A la Maria ningú li havia dit que l'estimava, des de que era petita, a la residència que va viure. Les monges que hi havia eren molt bones i deien sovint a les nenes que vivien allà, entre elles la Maria, que les estimaven.

A la Maria els ulls se li van omplir de llàgrimes, va abraçar a en Marc i el va petonejar. Ara, algú l'estimava i pensava en ella.

“Per què fas això amb mi, Marc?. Jo mai t’he regalat res ni t’he donat un petó”, li va preguntar la Maria.

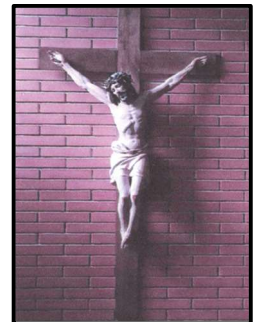
En Marc va contestar: *“Avui a catequesi ens han explicat molt bé que Jesús ens estima a tots i vol que nosaltres també ens estimem. Jo volia dir-te que t’estimo i per això t’he regalat el bombó. Ja veuràs que és molt bo, t’alegrarà una mica, quan el mengis”.*

La Maria no es cansava de donar-li gràcies i demostrar-li que estava molt contenta.

Quan hagué marxat el noi i ella es trobava de nou sola, va mirar el bombó de xocolata i no va gosar treure-li el paper. Era un símbol de l'estimació del petit Marc. Si ell no hagués pensat en ella no tindria el bombó.

Això la va portar a reflexionar que aquell bombó no era perquè se'l mengés. Era un símbol d'estimació, per tant el guardaria a l'estanteria que tenia en el menjador i li recordaria sempre que ens hem d'estimar i també hem d'esforçar-nos en fer-ho els uns als altres.

Aquell fet del petit Marc la va portar a alçar els ulls al Crist a la creu que tenia penjat sobre el capsal del seu llit i va sentir ressonar en el seu cor les paraules que en Marc li havia dit: *“Jesús ens estima a tots”*. I va pensar que, veritablement, la creu és un símbol del gran amor de Jesús envers els homes i dones del món.

Passats uns mesos, un bon xicot, en Joan, va entrar a la seva vida. Es van conèixer i pensaven casar-se i formar una família.

Un dia, en Joan li va dir: *“Per què tens aquest bombó de xocolata a l'estanteria?, fa dies que t’ho vull preguntar”*. La Maria va agafar el bombó, va desembolicar-lo i, amb molta cura, va partir-lo en dos trossos. Un tros el va donar al Joan i li va dir: *“Menja’n la meitat tu i l’altra meitat, jo. Ara ja no necessito un símbol que em recordi l’amor. Nosaltres ens estimem i fem real l’amor”*. I va afegir: *“Aquest bombó que el petit Marc em va donar, m’ha fet pensar en que tots nosaltres podem ser un bombó de xocolata, símbol d’amor, i que el podem partir amb qui ajudem, fem companyia, alegrem... i tantes situacions en que ens podem trobar... La meitat farà feliç a qui li donem la nostra ajuda i amistat. I l’altra meitat ens farà feliços a nosaltres, perquè quan fem una bona acció ens sentim contents”*.

I, molt contents, es van menjar el bombó de xocolata, que un dia en Marc li va regalar i li va obrir els ulls a l'esperança i al goig de viure.

Totes les coses i actes nostres, per petits que siguin, quan han estat donades o fetes amb estimació, són signes autèntics d'amor, com el bombó de xocolata. Sempre seran símbols del veritable Amor, que és Déu.